

— Petrus! riep de maagd op blijde toon. Ha, dat is aangenaam, want ik ben reeds laat en zo tegen de avond alleen langs de weg is toch maar gevaarlijk.

— Te lang gebabbeld, zeker! gekte de jongeling.

— Ik heb mijn grootmoeder bezocht te Deinze. Nicht Estella had mij zoveel te vertellen, dat ik mijn tijd vergat en moest grootmoeder Anna mij niet de deur uitgejaagd hebben, 'k zou er nog zitten.

— Zie, Rika, ge zoudt moeten een schildwacht hebben, iemand die u altijd vergezelt.

— Zoals de dames van 't kasteel, zeker? Een stijve knecht die veel gelijkt op een houten pop, welke alleen mag spreken als 't hem geboden wordt en dan nog maar een of twee woorden.

— Rika, ge lacht er mee.

— Ha, ja, ge doet me lachen. Ik zie me daar al lopen met een deftig gelaat en dan zo'n praalhans achter mij.

— Rika, ge weet, dat ik het anders meen. Er zijn jongens tot wie ge maar te zeggen hebt: Deze noen moet ik naar Deinze of naar Gent, of 't is gelijk naar waar, al was het naar Brussel. Ik keer zo laat of zo laat terug. En dan zijt ge zeker een gezet te vinden, om u huiswaarts te geleiden, niet een praalhans, maar een eerlijke boerenzoon, die gaarne met u klappt en lacht.

— Petrus, ge kunt schoon spreken, 't is gelijk pater Ambrosius die bezig is.

— Rika, ge denkt dat ik te Deinze moest zijn?

— Ge gingt er toch niet heen om de stenen op de markt te tellen of te zien hoe laat het was, hoop ik. Anders zou ik beginnen te denken, dat ge wat te dicht bij maalder Joos' molen geweest zijt en een slag van de wieken gekregen hebt.

— Rika, ge wilt me niet verstaan, kloeg de jongeling.

— Waarom gingt ge dan naar Deinze als ge er niet zijn moest?

— Omdat gij er waart.

— En hoe wist ge dat?

— Ik bespiedde u toen ik op onze akker werkte. Ha, dacht ik, Rika gaat naar Deinze. Wat later verzoon ik een boodschap om ook naar de stad te gaan en zo ben ik nu bij u. 't Is toch te onveilig voor een meisje alleen.

De maagd was getroffen.

— Dat is braaf van u, sprak ze, zonder spot in haar stem.

— Ik wandel zo gaarne nevens u, Rika, ik moet u eens wat vragen.

Het meisje kleurde.

— Mag ik? hernam Petrus.

— Nu doet ge weer wat onnozel. Zijn dat nu boeremanieren om te vragen: «mag ik» als ge iets te zeggen hebt? Soms denk ik dat ge nog op het kasteel gewoond of ten minste de manieren van de heer afgekeken hebt.

— Wel, Rika, ik zal mij uitspreken. Hebt ge nooit bemerkt, dat ik tijdens de Hoogmis altijd naar u zie?

— Ja, en dat verveelde mij. De mensen spreken erover.

— Ik kon er niets aan doen. Mijn ogen trokken van zelf naar uw kant. En als ik de kerk uitging, had ik tussen al de meisjes maar zicht op u. Hebt ge nooit bemerkt, dat ik zo dikwijls uw weg kruiste? En weet ge waarom ik het bier uit «De Engel» zo smakelijk vind?

— Wel, 't is 't beste bier uit de streek.

— In «De Zon» tappen ze 't zelfde bier, maar ik vind het niet half zo goed. Daar wordt 't glas besteld door de grove handen van de waardin, maar in «De Engel» door de poezelige fluwelen...

— Tut, tut, viel het meisje in, ik versta al die schone woorden niet.

Maar innerlijk was ze zeer geveleid. Al deze complimenten werden haar gemaakt door een struise jonkman, de beste werker hunner streek, Petrus van de Boskant, die de kleine hoeve van zijn vader dreef, maar eenmaal het goedje erven zou. En 't was of de kloeke zoon er dubbele winst kon uithalen.

Was het wonder dat Rika niet ongevoelig was voor zijn vleierij, vooral nu ze wist dat deze voortkwam uit liefde?

— Ik zal het dan maar in een keer zeggen, Rika. Ik zie u zo gaarne.

— Maar, Petrus!

— Ja, Rika, en ik was vast besloten het vandaag te zeggen. Wilt gij met mij een eerlijke verkering aangaan en dan mijn vrouw worden? Toe, zeg ja, stem toe, we zullen zo gelukkig zijn.

Het meisje zweeg.

— Waarom spreekt ge niet, Rika? Ben ik u dan onverschillig?

— Maar Petrus, ge overstelpt mij, laat me de tijd om na te denken.

— Hebt gij er dan nooit over nagedacht? Ge zaagt toch, hoe ik u als een hondje achternaliep.

— Welnu, Petrus, ik gevoel veel voor u, maar een meisje wil toch nog eens denken alvorens ze deze belangrijke stap doet.

— Maar ge zult mij niet lang laten wachten?

— Zondag geef ik u mijn antwoord. Zondag noon heb ik mijn uitgang, in de Kasteeldreef moogt gij mij verwachten.

— En zal het antwoord mij gelukkig maken?

— Ik denk het wel.

— O, Rika, ik zal zo'n goede man zijn.

— Maar uw vader, zal hij het goedvinden dat ge mij tot vrouw neemt?

— "k Heb er hem reeds over gesproken. En hij antwoordde: Petrus, als ge Rika tot vrouw krijgt, leg ik gerust mijn hoofd neer. Ze zal u ter zijde staan, zoals uw zalige moeder mij in alles trouw en behulpzaam was.

— Welnu, Petrus, Zondag noon zal ik u zien en dan kunt gij met mijn ouders spreken.

— Dus, ge stemt toe! juichte de jongeling.

— Heb ik dat gezegd?

— Ja, ja, ik hoor het al! Oh, Rika, ge maakt me gelukkig, overgelukkig. Ik zou wel kunnen dansen van blijdschap, ik zou het aan de bomen vertellen!

— Allo, gekke jongen, stel u niet zo aan! Laten we nu rap doorstappen, want 't zal rap duister zijn.

Vrolijk koutend vervolgde het paar de weg.

Op hetzelfde uur wandelden drie mannen op de baan aan de andere kant van Astene. Zij kwamen van Gent. 't Waren Reepmaker, IJzeren Simon en Schaepdrijver.

— De paardenkoopman, sprak de eerste, keek wel wat ongelovig, maar was toch blij het paard te krijgen.

— En wij hebben een aardig sommetje verdiend, antwoordde de tweede. Och, er komen tegenwoordig zoveel gestolen paarden op de markt, dat onze handel van heden niet gevaarlijk was. Wilde men alle paardendieven straffen, waar zou men beginnen!

— Maar nu over 't zaakje van deze nacht, hernam Reepmaker. Ge stelt u die dwaze liefde toch uit het hoofd zeker?

— Waarachtig niet!

— En wat wilt ge dan?

— Die meid schaken, haar naar 't bos voeren en laten kiezen tussen mijn vrouw worden of de dood. Ze zal wel verstandig zijn. Bovendien, ik geloof niet, dat ze zo vies is en mij zal verstoten terwille van mijn stiel. 'k Ben toch nog al een hupse jonkman.

— Maar als uw vrouw onwillig is en weer weg loopt?

— Met doodsbedreigingen zal ik ze wel in bedwang houden.

— Simon, Simon! zei Reepmaker, het hoofd schuddend.

— Gij zijt van de bende weggelopen uit haat tegen de kapietein; ik ter wille van de dochter uit «De Engel». We moeten elkan- der goed verstaan. Ik help u, maar verwacht 't zelfde. 't Is mis- schien een zot gedacht, maar 't zit vast als een muur. En ik wil mijn kop uitwerken!

— 't Is wel, we zullen een handje toesteken, nietwaar, Schaep- drijver?

— Zeker, zeker, waarom niet?

— En is er daar nog al geld? vroeg Reepmaker.

— Meer dan menigeen denkt, antwoordde de verliefde rover.

— Hoe weet ge dat?

— Wel, de herberg is goed beklant, de baas is nog een halve boer en doet ook wat handel.

— Maar is 't geld in huis?

— Toch altijd wel een goede som. Bovendien, de vrouw en de dochter dragen 's Zondags veel goud.

— Er is niet veel volk?

— De baas, zijn wijf en dan mijn bekoorlijke, toekomstige echtgenote.

— Ge spreekt nog al stout! zei Schaepdrijver.

— Onze handgift was goed, dat doet 't beste hopen.

— Wat gaan we nu eerst doen? vroeg Reepmaker.

— Als eerlijke kooplieden in de herberg een kan bier drinken.

— En wat eten! voegde Schaepdrijver er bij. Mijn beer grolt.

— Dan loeren we alles eens af, ging IJzeren Simon voort, verlaten rond acht of negen uur de herberg en keren te middernacht terug. We brengen de dochter in het bos, in 't kwartier waar we deze nacht sliepen en gij, Reepmaker, trouwt ons.

— Ik? spotte de rover.

— Volgens de reglementen moet Livina dat doen, zei Schaepdrijver lachend.

— Wij maken zelf ons reglement nu, hernam Simon. Wij vormen de nieuwe bende en waarlijk, wij hebben sedert gisteren meer verdiend dan onder Jan De Lichte in een half jaar.

— We moeten de oude baas in 't oog houden, waarschuwde Reepmaker. Of om beter te spreken, laten we voortdurend op onze hoede zijn. Hij zal met wraakplannen in zijn kop lopen.

— Natuurlijk, beaamde Simon, maar vooreerst moeten we hem niet vrezen. Ge weet, dat hij naar Oudenaarde ging voor die zaak van de Brusselaar en dat zal nog wel wat duren.

— Hadden we hem maar onschadelijk gemaakt! sprak Schaepdrijver. 't Ware 't zekere voor 't onzekere geweest. We hadden de beste gelegenheid.

— Och, de baas zal ons zo spoedig niet vinden, meende Simon. We kunnen ook naar een andere streek trekken.

Zo sprekende bereikten de schelmen «De Engel». Onbeschroomd traden ze in de herberg, waar tamelijk veel volk vergaderd was.

— Goede avond! zei Reepmaker. Baas, kunnen we hier een stevig maal krijgen?

— Zoveel, dat ge met uw drieën het in geen jaar kunt verorberen, hoewel ge me er drie felle eters uitziet, antwoordde de blozen-de waard.

Simon zag snel rond, maar tot zijn teleurstelling bemerkte hij de dochter niet.

— Wat wilt ge? vroeg de herbergier.

— Wat hebt ge zoal?

— Brood, hesp, spek, vlees, eieren, kaas.

— Ah, gij zijt goed voorzien, zei Simon.

— Ik heb u hier nog gezien, hernam de waard, IJzeren Simon van de kop tot de tenen beschouwende.

— Ja, ja, «De Engel» is zo'n goede herberg, dat men er niet voorbij kan zonder er wat te plakken, sprak de rover.

— Nietwaar?
 — Wel, hernam Reepmaker, praatjes vullen de buik niet. Breng mij brood met hesp en dan een glas smakelijk bier.
 — Voor mij ook, zei Schaepdrijver.
 — Ik doe als mijn gezellen, voegde de derde schelm er bij.
 — Komt ge van Gent? vroeg een der boeren.
 — Ha, spotte Simon, daar zijn de nieuwsgierige buitenlieden weer.

Van waar komt ge? Waarheen gaat ge? Wie zijt ge? Wat doet ge? Hoeveel wint ge? Hoe oud zijt ge? Hebt ge vrouw en kinderen? Ge zoudt ze alles aan hun neus moeten hangen!

— 't Zijn toch geen geheimen zeker! riep de boer nors.
 — Die kooplieden denken, dat ze voornamer zijn dan wij, zei een andere herbergklant.
 — 't Zijn heren! spotte een derde.
 — Welnu, sprak Reepmaker, als ge 't dan weten wilt...
 — Houd 't maar voor u! viel nu de eerste boer in.
 — Ook al wel, zei de rover lachend. Ha, daar is de baas. Dat is beter dan babbelen, wat hij ons brengt.

— Zie, zei een boer, zulke gasten eten brood met hesp en drinken van het beste bier, terwijl wij zwarte korsten mogen knabbelen. Maar zij hebben van de Fransen geen last, ze kruipen tussen de netten door, wij echter worden gevangen en kunnen opdokken!

— Ja, 't is een slechte tijd, mompelde Reepmaker, met de mond vol, zodat hij moeite had om te spreken.

— Men zou het aan u niet zeggen.
 — Gij weet er niet van mee te spreken.
 — Hij zegt het, om ons te treiteren.
 — Ik vind, dat ge hier zo twistziek zijt, sprak Simon. Verduiveld, we miszeggen u toch niets zeker!

— 'k Heb vandaag weer twee zakken graan naar de plaats mogen brengen voor die vervloekte Fransen, vertelde een boer.

— Wel, Dries, riep Toon, een ander boer, uit, ge hebt mogen doen zoals ik en een ander.

— De Fransen verstaan de kunst van roven nog beter dan Jan De Lichte! zei een derde, die met de naam van Luppen aangeduid werd. De laatste komt het halen, maar de eersten doen het zich brengen!

— En mijn dochter, die nog niet thuis is! mompelde de waard ongerust. Die meisjes weten nooit van tijd. Ze babbelen en babbelen en komen dan half dood van angst langs de eenzame banen naar huis.

— Ze zal wel een gezel hebben! gekte Dries.

— Als men van de duivel spreekt, ziet men zijn staart, riep Toon lachend, toen de deur open ging en Rika met Petrus in de herberg trad.

— Ziet ge wel! zei Dries lachend, dat uw dochter niet alleen naar huis komt.

IJzeren Simon zag verstoord naar Petrus. Reepmaker trok een oogje naar zijn makker.

— Is dat lang wegblijven! knorde de waard. En met al dat slecht volk op de baan. Ga maar rap uw moeder helpen.

Petrus bestelde een glas bier en zette zich tussen de boeren, die hem wat plaagden.

Maar de verstandige jonkman lachte mee en spoedig liet men hem dan ook gerust.

— Geen nieuws? vroeg Luppen.

— Ik weet van niets, antwoordde Petrus.

— De rovers schijnen weer verhuisd te zijn, merkte Toon op.

— Te beter, we hebben genoeg last van die gasten gehad. En gij, kooplieden, hebt ge nooit Jan De Lichte ontmoet?

— Meer dan ons lief was, antwoordde Reepmaker.

Ieders aandacht was gespannen.

En nu vertelden de rovers enige leugens om de boeren bezig te houden.

— Hij blijft lang lopen, sprak Luppen met een zucht.

— Zolang hij de Egyptenaars bij zijn leden heeft, vangt men hem niet, verklaarde Simon.

Ze zijn slimmer dan de duivel en even machtig, want ze verstaan de toverkunst. Ik heb enige Egyptenaars van nabij gekend, want ik dreef handel met hen. Sluwer vogels zijn er niet. Ge hebt een paard, een schoon, zoals ge meent. Ze bezien het een ogenblik en in een twee, drie, lezen ze u tien, twintig gebreken op. Ze verkopen u een paard; ge bemerkt er niets aan, ge denkt een goede slag te slaan en pas zijt ge thuis of ge ontdekt tot uw schrik, dat men u een oude knol in de hand gestopt heeft.

— 't Is toch niet waar zeker! riep Dries verwonderd uit.

— Nog iets anders! vervolgde Simon. Neem te Gent een Egyptenaar, blinddoek hem en voer hem mee naar hier. Ge moogt een omweg doen al was het over Brugge of over Brussel, 't komt er niet op aan. Neem de blinddoek af en zeg: keer terug naar Gent. Hij zal langs de kortste weg de stad bereiken.

— 't Is ongelooflijk! riepen enige drinkers.

— Ik vertel geen leugens, verzekerde Simon, en ware 't niet, dat ge deze nacht van vrees geen oog zoudt sluiten, ik kon u nog andere dingen vertellen van de Egyptenaars.

— Waarom jagen ze die gasten ons land niet uit? vroeg Luppen.

— Waarom? herhaalde Toon. Waarom laat men Jan De Lichte vrij spel? Waarom moeten wij betalen, dat we zweten? Omdat de Fransen meester zijn en ze zich om ons niet bekommeren. Daarom, vriend!

Rika kwam weldra in de gelagkamer terug en, Simon, die geen

blik van haar afsloeg, bemerkte dat er iets was tussen haar en die boerenzoon, welke men Petrus noemde.

— Wacht maar, kinkel, dacht hij. Morgen zult ge een andere snuit trekken. 'k Beloof het u.

Men sprak nog een wijle samen en dan trokken de boeren een voor een weg.

Ook de drie vermeende kooplieden verlieten «De Engel» zeggende, dat ze in Deinze wilden vernachten.

Petrus ging het laatst weg.

Hij nam de kortste weg, dwars door een klein bosje.

Eensklaps bleef hij verschrikt staan. Hij hoorde stemmen. Zich achter een boom verschuilende, bemerkte hij drie mannen.

Bij 't schijnsel der maan herkende hij de kooplieden.

— Dat is vreemd! dacht hij. En ze moesten naar Deinze! Toch liggen ze daar onder een boom. Ja, 'k herinner me, dat die een Rika zo onbeschaamd aanblikte en de anderen ook loerden. Grote God! Zo het eens bandieten waren. Maar mag ik hen verdenken? Misschien hebben ze zich bedacht en willen ze daar rusten. Wie weet hebben zij wel geld om een logement te betalen? De tijd is zo slecht. In alle geval, 'k zal een oog in 't zeil houden.

De jongeling zette zich tegen een boom. Maar hij was zo afgemat, hij had van 's morgens vroeg hard gewerkt en dan die tocht naar Deinze. Hij worstelde tegen de slaap, maar eindelijk sluimerde hij in.

Hij bemerkte dus niet, dat de bandieten opstonden en zich naar «De Engel» begaven.

Met schrik werd Petrus eindelijk wakker.

— Ezel, die ik ben, 'k heb geslapen! gromde hij tot zich zelve. En ze zijn verdwenen. Ach, 'k heb een slecht voorgevoel. Rap, rap, misschien is het nog niet te laat.

Hij was opgesprongen en snelde naar de herberg, waar zijn geliefde woonde en, wie weet, misschien in de hoogste nood verkeerde.

NEGEN EN DERTIGSTE HOOFDSTUK.

DE AANSLAG OP DE HERBERG.

In «De Engel» was ieder naar bed. Rond en in de herberg scheen alles in de diepste rust te verkeren.

Een echter kon zo rap de slaap niet vatten. Rika lag met open ogen, de handen gevouwen onder het hoofd. Slapen? Slapen na dat ernstig gesprek met Petrus?

Ze beminde de jongeling en 't was de innigste wens van haar hart met hem 't leven door te gaan, te werken en te zwoegen als 't

moest, lief en leed te delen, hem gelukkig te maken.

Trouwen! Ja, de oude Doka op het dorp, waar ze 's Zondags na de vespers een potje koffie ging drinken, klappeide wel over de mannen, schold ze uit voor luiaards, drinkers, zwetsers, bedriegers, die meer om een schone koe gaven dan om hun vrouw. En dan haalde zij tot staving van haar gezegden, 't geval van Rikske aan, een boerke achter de bossen, dat jammerde en weeklaagde toen zijn Blare zich te dik gegeten had op de klavers en barstte, maar die bij de dood zijner echtgenote zeer berustend sprak: er zijn zoveel vrouwen in de wereld, ze kosten geen geld, ja, een nieuwe brengt nog een spaarduitje mee.

Zo had Rikske gerammeld in de herberg, toen zijn arme vrouw nog maar vijf dagen onder de aarde lag.

— Maar, antwoordde Rika dan, als de oude Doka zo doorsloeg, Rikske is nu ook 't meest egoïstische en 't gierigste ventje dat er op de wereld loopt. 't Was hem nog te veel zijn vrouw treffelijk te doen begraven. Er zijn ook andere mannen. Denk eens aan baas Verlijt, die bij de dood zijner echtgenote krankzinnig werd van droefheid.

Maar zie, op zulke voorbeelden wilde Doka niet letten en ze besloot haar gekjammer onveranderlijk met de woorden: spreek me niet van de mannen.

Een andere gezellin, Treeske met haar wit mutske, waaronder twee kleine oogskens gluurden, schudde dan ook hoog ernstig haar kopke.

Doka en Treeske waren mannenhaters.

— 'k Geloof het wel, spraken de maagden op 't dorp, ze hebben nooit de keure gehad van te trouwen. In hun tijd waren ze juist als nu: aartslelijk. En daarom lieten de mannen hen staan. Zo werden ze oude-jonge dochters, die nu bij ieder huwelijk geen kwaad genoeg kunnen vertellen zowel van de bruid als van de bruidegom. Petrus, een bedrieger, een luiaard? Rika geloofde er niets van. Neen, daarvoor kende ze hem te goed.

Geen vlijtiger kerel was er in de ganse streek te vinden; iemand die op zijn werk lette, die van niets vervaard was, voor dag en dauw opstond en zelfs wel eens bij de maneschijn durfde te arbeiden, dat was Petrus!

En een dronkaard? Ja, hij kwam nog al eens in «De Engel», maar niet om te drinken, want hij vergat dikwijls zijn glas te ledigen.

Rika wist maar al te goed waarom hij zo'n trouwe klant was. Maar noch Doka, noch haar wit gemutste vriendin, Treeske met haar kleine oogskens, kon zeggen dat ze Petrus ooit dronken gezien hadden!

Zeker, er waren op het dorp wel slechte mannen, leeglopers en drinkers, die leefden van het zweet hunner vrouw en kinderen en als dank die ongelukkige wezens nog sloegen.

Maar slechte vrouwen leefden er ook, die hun man treiterden,

misbruik maakten van zijn werk, 't geld de deur uitsmeten, juist alsof er overvloed was in deze beroerde tijd.

Doch Petrus en zij zouden in vrede en liefde omgaan, elkander steunen en helpen.

Wat zou vader zeggen?

Hij scheen Petrus nogal gaarne te zien, maar vader kon soms rare nukken hebben. En als hij iets in zijn kop gestoken had, dan zat het er vast in en kostte 't grote moeite het er uit te krijgen. En als hij nu eens voor zich zelve overtuigd was, dat hij zijn dochter in de herberg niet missen kon!

Maar, geen muizenissen; waarom zou vader dat denken? Zou hij niet gaarne zijn kind gelukkig zien?

Zo lag de maagd te peinzen en al die overwegingen beletten haar te slapen.

Eensklaps werd ze in die mijmeringen gestoord door een gerucht. Men klopte.

Nu nog volk? Zo laat?

Vader sliep voort, hij hoorde niets.

— Vader, er is iemand aan de voordeur! riep het meisje.

De baas schoot wakker.

— Ik doe niet open! gromde hij, boos omdat hij in zijn rust gestoord werd.

't Geklop hield aan.

— Vader, vader! riep Rika weer.

— 'k Hoor u wel! antwoordde de herbergier. Laat ze maar kloppen! Wat denkt dat volk wel? We zouden zeker onze slaap ook niet mogen nemen! We moeten toch al voor dag en dauw op zijn.

't Waren koppige kerels daar buiten, want ze gingen voort met lustig op de deur te trommelen.

Nu begonnen ze ook te roepen.

— Baas, baas! Doe toch open!

De waard kon het eindelijk niet meer in bed uithouden.

Met een verwensing aan 't adres der «nachtlopers», sprong hij uit zijn bed, stootte zich ferm de voet aan een tafel, wat zijn stemming niet verbeterde, zodat hij, in de gelagkamer gekomen, op kwaade toon tierde:

— Trekt maar voort! We doen 's nachts niet open.

— Om de liefde Gods, antwoordde men van buiten, kom toch, er is een ongeluk gebeurd.

De herbergier ontstelde en zonder verder na te denken, ontsloot hij de deur.

Maar drie kerels sprongen snel binnen en, terwijl een de deur weer grendelde, wierpen de anderen zich op de verraste baas, en nepen hem zo fel de keel toe, dat de ongelukkige geen kreet kon slaken. In een, twee, drie was hij aan handen en voeten gebonden en had hij een stevige prop in de mond.

— Hier geen licht ontsteken! beval IJzeren Simon.

Onze lezers hebben reeds begrepen, dat de gedeserteerde benedelden van Jan De Lichte hier binnengedrongen waren.

— We zullen hem naar de keuken slepen, vervolgde Simon.

Weldra lag de rampzalige in het aangeduide vertrek. Schaepdrijver ontstak licht.

De baas was weer bijgekomen; zijn gelaat tekende duidelijk de angst die zijn gemoed folterde. Spreken kon hij echter niet, maar door gebaren scheen hij om medelijden te smeken. Ondertussen had Reepmaker de bazin in doling geslagen en ze op haar bed gekneveld.

In gespannen aandacht had Rika geluisterd wie er toch zo laat in de herberg mocht komen. Ze had wel horen spreken, maar wist niet recht wat er gebeurde.

Gedreven door nieuwsgierigheid stond ze op en kleepte zich wat, om te gaan zien of haar diensten ook nodig waren.

Plotseling werd de deur harer kamer geopend en het meisje slaakte een luide gil, want gene gestalte, al kon ze die niet goed onderscheiden, was toch haar vader niet.

— Vader, moeder! riep ze in hevige angst.

— Vader en moeder liggen stevig gebonden, zei de vreemdeling.

Aangevuurd door schaamte, gekwetste eerbaarheid en ook door zucht naar zelfverdediging, greep de maagd snel een stoel en gaf daarmee de indringer een hevige slag, die de schelm niet kon ontwijken, zodat hij over de grond tuimelde.

— Weg, weg! tierde Rika. Schandelijk om hier te komen. Wat meent ge wel?

Maar de bandiet was woedend opgesprongen en met open mes trad hij op haar toe.

— Kalm! siste hij, of ik dood u!

— Ik vrees u niet, antwoordde de maagd. Kom maar af.

Vastberaden klemde ze de stoel tussen haar handen.

Maar de andere schelmen, al dit gerucht vernomen hebbende, snelden toe om hun gezelschap bij te staan.

Wat vermocht het moedige meisje tegen de drie rovers?

Spoedig lag ze, ondanks haar spartelen en worstelen, gebonden op haar leger.

— Laat ons rap vertrekken! drong IJzeren Simon aan.

— Vertrekken zonder geld? vroeg Reepmaker. Daarvoor heb ik mijn vel niet gewaagd.

— Geld moeten we hebben! verklaarde Schaepdrijver.

— Vlug dan, hernaam Simon, opdat we niet verrast worden!

Het drietal keerde naar de keuken terug.

— Hoor eens, kameraad, sprak IJzeren Simon tot de herbergier, we gaan geen praatjes maken, verstaan? We willen geld. Gij moogt kiezen tussen uw geld en uw leven. Geen gekerm, geen geklaag van

«ik heb niets», we lachen er niet mee! Ik zal nu de prop uit uw mond nemen, maar één kreet en...

De schurk liet een dolk blinken. De herbergier sidderde bij de aanblik. Hij werd dus van de prop bevrijd.

— Waar ligt uw geld? vroeg IJzeren Simon.

— Zult ge mij niet doden?

— Gij kent onze voorwaarden.

— En mijn vrouw en dochter? Ach, om de liefde Gods, heb deer-
nis met ons! kermde de gevangene.

— Ha, ge begint met uw litanie! Nutteloos, nutteloos! Geef
ons uw geld en we doen u dan niets. Maar anders...

De rover speelde met zijn vreselijk wapen.

— Welnu, ontbind mij, ik zal het u tonen, zei de waard, begrij-
pende dat dit toch maar de wijsste partij was.

— Ha, ge wordt verstandig, viel Reepmaker in. Och, ge be-
driegt uw klanten maar wat meer en haalt alzo de schade weer spoed-
dig in.

De herbergier werd van zijn banden bevrijd.

— Naar de kelder, sprak hij met droevige stem.

't Was hard, het geld dat hij stukje voor stukje door harde ar-
beid en zuinig leven gespaard had zo te verliezen.

Simon nam het licht en het viertal daalde de stenen trappen af.

— Wacht, zei Simon, een moet er boven blijven om de wacht
te houden. Er moest eens iemand komen om ons te verrassen.

— Wel, sprak Reepmaker, ga gij dan maar, ge schijnt er 't
grootste belang bij te hebben.

— Goed, antwoordde de bandiet, en maak wat haast.

Hij keerde op zijn stappen terug.

De herbergier had zich van zijn schrik hersteld. Zijn handen
waren nog gebonden. In de kelder gekomen, zei hij schijnbaar op
vreesachtige toon:

— Ontbind mijn handen, want het deksel van de kuil waar mijn
goud ligt is een geheim, dat ik alleen maar openen kan.

— Oh, als 't dat maar is, sprak Reepmaker. Ge weet nu toch,
dat weerstand u niet meer baten kan.

— Weerstand? vroeg de waard onnozel. Wat wilt ge zeggen?

— Niets, niets, doe maar voort.

De man boog zich, wroette wat onder een biervat, scheen iets
weg te schuiven, dat over de grond knarste en sprak:

— Daar ligt mijn geld. Als ik 't dan toch moet verliezen neem
het rap en laat me gerust en alleen in mijn schromelijk ongeluk.

Reepmaker en Schaepdrijver, beiden even begerig naar het goud,
bukten zich snel, om de schat te grijpen.

De waard richtte zich rap op, greep een schraag, waar gewoon-
lijk een ton op lag, maar die nu ledig stond, hief ze in de hoogte, en,
eer de rovers zijn bedoeling konden raden, gaf hij ze beiden zo'n ge-

voelige slag, dat ze roerloos op de grond vielen.

— Daar, vervloekte schelmen! mompelde de herbergier.

Met zijn zonderling wapen sloop hij stil, maar vlug, de trappen weer op, opende de deur en schoof er de grendel voor.

Hij bemerkte de derde bandiet niet. Behoedzaam ging hij naar de gelagkamer. 't Was er duister. Hij kon daar evenmin de gestalte van de rover ontdekken. Hij deed de voordeur open en maakte daardoor een gerucht, dat Simon, die in de keuken was, naar de herberg lokte.

— Zijt ge al gereed? fluisterde de schelm, menende dat het een zijner kameraden was. Ha, ge vergeet de dochter.

— Ik vergeet niets! donderde de waard, met zijn schraag zwaaiende.

Simon ontweek de slag, en niet wetende, wie hij voor zich had en de uitgang versperd ziende, vluchtte hij naar achter.

— Hulp, hulp, rovers! schreeuwde de meester des huizes buiten.

— Hier ben ik al! riep iemand. Ik kom, Goddank, nog niet te laat!

't Was Petrus die, zoals de lezers weten, zich uit 't bosje, waar hij in slaap gevallen en eerst na het vertrek der schurken ontwaakt was, snel naar de herberg gespoed had.

— Ha, Petrus, rap, help mij, er is slecht volk in huis! sprak de baas, de jongeling aan zijn stem herkenkende. Twee dieven zitten al gevangen in de kelder, de derde moet nog hier zijn.

IJzeren Simon, bemerkende dat er hulp was voor de herbergier en niet wetende waar zijn gezellen zich bevonden, wierp snel de achterdeur open en, alles in de steek latende, liep hij, zo vlug hij benen had, in de richting van het bos.

De vrouw en dochter werden van haar banden bevrijd.

— Die twee in de kelder kunnen niet ontsnappen, sprak Rika's vader. We zullen 't gerecht verwittigen. God zij geloofd, dat wij 't zo goed ontkomen zijn. Wacht, ik zal mijn geweer afschieten, dan komen er nog wel bureu.

't Schot verbrak de nachtelijke stilte, een tweede, een derde en een vierde volgden.

IJzeren Simon rende nog meer.

— 't Is verloren ginder! mompelde hij. Als Reepmaker en Schaepdrijver maar weg kunnen! Bah, ieder is zich zelve 't naast.

De rovers, welke door de baas zo toetgetakeld werden, bekwamen wat van hun doling, ofschoon ze elk een schrikkelijke hoofdwonde hadden.

't Licht stond daar nog, door de herbergier in zijn haast achtergelaten.

Bij 't schijnsel ontdekte Reepmaker de kelderval, die door een ijzeren balk wel verzekerd was.

LEES IN DIT NUMMER HET VERVOLG VAN JAN DE LICHTTE.

Nr 25

EERSTE JAARGANG

23 MAART 1949

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN

(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTÉ

en zijn zwarte Roverbende

VLAAMSE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

HANS VAN HORENBEEK

JAN DE LICHTE

gevolgd
door

ABEL POLLET

VLAAMSCHE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTÉ
EN ZIJN ZWARTE ROOVERBENDE

gevolgd door

ABEL POLLET
EN DE BENDE VAN HAZEBROEK

INHOUDSTAFEL

Jan De Lichte

	Blz.
Jan De Lichte	3
De samenzwering	6
Baru	11
De bevrijding	14
Weg met den kapitein	19
Het eerste proefstuk	26
De samenkomst	31
De berechting	39
Het tweede proefstuk	41
Het bezoek bij den pastoor	44
De aanslag op de postkoets	47
Het geheim	53
Nieuwe plannen	57
De aanval van Jan De Lichte	60
De verloofde	67
Weer bij Livina	71
De bruid van den roover	74
Arme Frans!	79
Teruggevonden	85
De baanstroopers	88
Het bezoek bij den baron	93
De bruiloft	101
De aanslag bij den maalter	107
De bruid	112
Het gestoorde huwelijksplan	115
Nieuwe schelmerijen	118
De uitvoering	123
Mulder Van Lierde	129
Verraden	135
Een sterfbed	140
Een oud bekende	143
Te Nazareth	148
De trouwelooze dienstknecht	154
Een klein woordje geschiedenis	158
Verdeeldheid	164
Jan De Lichte in de klem	170
In « Den Engel »	172
De aanslag op de herberg	176
Te Oudenaerde	183
Een helsch plan	186
Bij de Zigeuners	190
Twee aanslagen	193
Twee schelmen	197
Op 't Wolvenhol	202
Booze voorgevoelens	206
De kinderroof	210
Opzoekingen	213
Aan het ziekbed	218
In « De Duif »	220
Van Meerdal en Dick	225
Te Brussel	231
De misdaad ontmaskerd	236
De zieke	239
De pijnbank	240
De Zinnelooze	245
Gevonden!	252
Verder onderzoek	252
Thuis	256
Schrik	261
De kinderbeul	263
In de val	267
De schaking	271
Het gezin van Elza	276
Een onaangenaam bezoek	278
Een ongeluk	280

	Blz.
LXVI De geschaakte	282
LXVII Een misdadig plan	283
LXVIII De schipbreuk	286
LXIX De zeeschuimer	288
LXX Het bewijs van den schurk	293
LXXI Een monster	295
LXXII Martha en Alfred	297
LXXIII De ontvluchting	301
LXXIV Nog Martha en Alfred	303
LXXV Naar 't gerecht	307
LXXVI Alfred's belofte	310
LXXVII De moordpoging	312
LXXVIII Blankenberge	317
LXXIX Beschipdag	318
LXXX Kasper, de Zeebeer	321
LXXXI Een kort gevecht	323
LXXXII De Roeschaard	326
LXXXIII 't Gestoorde feest	329
LXXXIV De schipbreuk	331
LXXXV Zielenadel en snoodheid	334
LXXXVI De doodgewaande	337
LXXXVII Op zoek	339
LXXXVIII De zeeschuimers aan 't werk	341
LXXXIX 't Gerecht	344
XC De Ronselaars	346
XCI Gevangen	348
XCH Jacques' list	351
XCHH Naar Vlaanderen terug	354
XCIV Naar de hut	356
XCV Een drama	359
XCVI Weer op « Zorgvliet »	362
XCVII Een zonderlinge ontmoeting	364
XCVIII Een smartelijk wederzien	366
XCIX De oude Huysman	368
C In de kroeg van Slina	371
CI De wraak van Rolf en Jacques	374
CII De vergadering te Wenduine	376
CIII Naar 't heksenduip	379
CIV De vliegende Hollander	383
CV De bijeenkomst	391
CVI De zaken	394
CVII De Huysman's	397
CVIII Ontmaskerd	399
CIX Te Wenduine	402
CX Marie en Peter	403
CXI Vereenigd	404
CXII Iets over smokkelen	404
CXIII Rond Thielt	413
CXIV Verdwaald	414
CXV Ieder op zijn eigen	421
CXVI Rond Eekloo	424
CXVII Nieuws	428
CXVIII Wraak en verzoening	432
CXIX Naar de bende terug	438
CXX Rond Deinze	441
CXXI De poets	446
CXXII In « Den Katuil »	450
CXXIII In 't gevang	454
CXXIV IJzeren Simon	457
CXXV Ontsnapt	458
CXXVI Een bezwaard geweten	462
CXXVII Smartelijk wederzien	466
CXXVIII Een ernstige waarschuwing	469
CXXIX Nog de Zigeuners	473
CXXX Te Mechelen	477
CXXXI Het plan	480
CXXXII Een zonderling	485
CXXXIII De vergadering	489